

Een Weerzien.

gele manen van een lodderig-goedig met zijn oogleden knippenden leeuw. Hij stond daar zoo rustig, een jonge man, met gebruinde huid, zwart om zijn slapen kroezend haar, en diep-liggende, schitterende oogen. De meisjes vonden hem prachtig, in die houding, moe en onverschillig, gekleed in een lichtgrijs zomerpak, terwijl streelend zijn hand gleed over den hals van 't groote dier en hij drilde in de andere een rieten stokje. Ze was dwepend verliefd geworden op den mooien temmer. Om hem te zien woonde ze wel drie voorstellingen bij in 't theater. Een benauwde, warm-zware stanklucht hing er; voor haar, in hokken, waren de dieren, moe neerliggend, nu en dan klagend brullend, of gapend met wijdgesperden bek. Als de rangen vol waren, tingelde het belletje, en in het middenhok verscheen buigend de temmer. Knechten dreven met ijzeren stangen de dieren naar hem toe. Roffelend pootgetrappel en vreemde kunsten van groote bruine dieren. En altijd stond, kalm in 't midden, met om zich de steeds woestere beesten, de temmer, buigend naar het publiek bij 't luide handenklappen. Na afloop daarvan begon 't voeren. Dan was er dol heen-en-weer-geren in 't kleine hok voor dikke staven, donderend gebulk en gegrom... De knechten staken naar de begeerige dieren lappen rood-bloederig vleesch tusschen de stangen.

Angstig wandelden er langs de kijkers. Eens, verschrikt wijkend voor een tijgerkat, die hongerig-dol sprong tegen 't ijzerwerk bij 't naderen van de mannen met vleesch, hoorde ze, vlak bij haar: *N'ayez pas peur, mademoiselle, les barreaux sont bien solides.* Ze keek op bij die stem, en zag den temmer, die lachte om haar schrik... De heele kermisweek voelde zij 't onrustige verlangen, hem te zien, zoo vaak mogelijk. Ze had zijn portret gekocht, in de houding, zooals ze hem 't eerst gezien had, melancholiek starend voor zich uit over den leeuw, die rustig schuurde zijn kop tegen hem aan. Eens ontmoette ze hem op een eenzamen weg met vier honden, die spelend dwarrelden om hem heen. Ze had zich voorgenomen, vast en zeker, hem aan te spreken, als hij eens dicht bij haar zou zijn. Ze wist precies wat

ze zeggen zou in het Fransch, ze had 't al vaak in haarzelve opgezegd; maar toen ze hem daar zag, tintelde en beefde ze, voelde ze hoe 't bloed naar haar wangen golfde.

Hij ging voorbij met zijn dol-springende honden, zonder haar op te merken... In de laatste dagen van de kermis, op een morgen, was er plotseling haastig geloop van menschen naar den achterkant van de dieren-tent. Zij liep mee, nieuwsgierig waarvoor toch dat geijl naar die plaats. Ze zag, toen ze zich gedrongen had door de menschen-volte, den temmer, met akelig-vertrokken gezicht en bloedvlekken op wangen en handen, dreigend met opgeheven gebalde vuist tegenover een logge, dikke vrouw, met loshangende haren en opengerukte, gescheurde kleeren. Tusschen hen stonden, tot kalmte manend, agenten met blinkende helmen. Ze hoorde spreken van ruzie en vechten, en naast haar zei er een: Ze benne weer an 't vechte, die beesteman en zijn wijf...

Thuis vertelde ze niets van 't geen ze gezien had, en ook aan haar vriendinnetjes niet. Ze was bitter bedroefd, pijnlijk geschokt in haar mooien droom, vol weemoed over verloren illusie, en heel anders leek haar nu 't portret als ze 't bekeek in haar kamertje...

Haar kamertje... Ze zag 't weer voor zich, zooals ze er jarenlang uren en uren had doorgebracht. De bekende meubeltjes, 't lekker-luie stoeltje in den hoek, 't toilet-tafeltje, de kleine étagère met de lieve snuisterijen, 't ledikant achter 't met allerlei plaatjes beplakte scherm; maar vooral bekend en geliefd — want zoo oud al — de platen en schilderijtjes aan de wanden: *Once upon a time*... twee jongetjes, met blonde krullen, in nachtkleertjes opzittend in hun bed, en de oudste aan 't vertellen, een sprookje, en de jongste, vol aandacht luisterend, zijn armpje geslagen om den hals van zijn broer... 't Waren twee vriendjes voor haar geworden, die jongens met hun lange blonde krullen, ze had ze lief, zooals ze vroeger, klein meisje nog, haar speelmakertje had liefgehad. Nog andere platen hingen er: een paard, eenzaam snuffelend in veld van sneeuw naar 't lijk van zijn meester; dwaas-wilde kostschool-